

Radostné prožití vánočních svátků
a
hodně štěstí, zdraví a úspěchů
jak v pracovním, tak i v rodinném životě
do roku 2011
všem čtenářům tohoto listu přejí

Oliveriusovi z Malých Kyšic

* * *

Moji milí jmenovci – moji Oliveriusové a Oliberiusové,

hned v úvodu se vám musím omluvit, že asi ne všichni tento letošní rodový zpravodaj obdržíte před vánočními svátky. Ale nakonec jsem rád, že jsem ho vůbec stačil napsat a následně i vytisknout. Důvod? O tom, že se nám v roce 2001 do Anglie vdala a tedy i odstěhovala dcera Kateřina, o tom jsem se někdy před těmi devíti lety zmínil, ale teď v předvečer mých 57. narozenin – také mně – dala k narozeninám krásný dárek; v Anglii se jí narodila druhá dcera, tedy naše druhá vnučka. (Ve zpravodaji ji jinak nezmiňuji, protože dodržuji zásadu vdaných příslušnic rodu. Pozbude-li žena sňatkem jedno z našich dvou příjmení, což se i u naší dcery stalo, z genealogického hlediska „ji odkládám“ – promiňte mi ten výraz – „na druhou kolej“). Jinak by v tom rodokmenu nastal neskutečný mumraj; ono stačí, že každý rodokmen je nekonečným příběhem!)

Ale to jsem se zase dostal někam jinam, než jsem chtěl. Tedy jako správný dědeček jsem se svojí paní Oliveriusovou, jinak už babičkou, vyrazil za Lamanšský kanál podívat se na potomstvo. Vše proběhlo OK, až na to počasí. Zpočátku sníh vehnal do úzkých nejen Anglii, ale vlastně celou Velkou Británií. Když jsme však začali balit, tak se příroda umoudřila, jako by si řekla: „Oliverius potřebuje vydat rodový zpravodaj!“ Po sněhu tam najednou nebylo ani památky. (Odlétli jsme asi včas! Teď, když píšete tyto řádky, tak tam opět „válčí“ se sněhovou nadílkou a mimo jiné tamní letiště zase zejí prázdnotou. Už vidím, jak v té monarchii píšete rodové noviny na anglické klávesnici, a jak vám je potom posílám, hradíc je ze skromného kapesného ženatého muže.) Ne, přátelé, nic se neděje. Jsem v pořádku doma, i když se zpožděním, tak ale OLI-SLOVA už zase píšete.

Nevím, jak jste si vzali k srdci to mé pojednání o psaní dopisů z minulého čísla v r. 2009. Já jsem jich od některých z vás pár dostal, ale bohužel jsem se nedozvěděl nějaké zajímavosti, o které bych se potom mohl podělit s dalšími čtenáři OLI-SLOV.

A jeden dopis byl smutný. Vlastně to nebyl dopis, jednalo se o smuteční oznámení. Vloni, ve druhé polovině prosince, když jsem už zalepoval OLI-SLOVA do obálek a na ně nalepoval poštovní známky, přišlo oznámení o úmrtí pana **Zdeňka Oliberiusa** z Prahy 6 – Liboce. Jmenovaný mi několikrát pomohl s poskytnutím materiálů při zpracovávání rodové knihy. (Čtenáři si zajisté vybaví velmi zajímavé pojednání o osudech jeho otce Václava Oliberiusa, italského legionáře z I. světové války, které mi také zapůjčil ke zveřejnění.) Byl, dovolím si napsat, pilným čtenářem tohoto listu, zajímající se o minulost našeho rodu. Zemřel ve věku 83 let. Čest jeho památce!

Závěrem si vás – jak Oliveriusy, tak i Oliberiusy – dovoluji požádat, ne-li vyzvat, o zaslání jakýchkoliv zpráv, informací, všeho, co by se, nebo co se bude, během příštího roku týkat našeho rodu, tedy nás, nositelů obou dvou příjmení.

Děkuji všem, kteří mi letos k vánocům a k Novému roku přáli, a to jak klasickou pohlednicí doručenou mi prostřednictvím České pošty nebo esemeskou. Rovněž dárcům děkuji za příspěvky na vydání rodového zpravodaje. Především pak naše poděkování patří paní **Miladě Oliveriusové** z Kladna-Rozdělva, která z velké části uhradila poštovné na jeho rozeslání. Tak šťastné a veselé!

Váš Miroslav Oliverius

A léta běží, vážení!

RODOVÉ KNIZE JE UŽ PĚT LET, RODOVÉMU ZPRAVODAJI ŠESTNÁCT!

V prosinci roku 1994 jsem poprvé všem (mnou tehdy zjištěným) jmenovcům rozeslal právě vznikající rodový zpravodaj „Oliveriusovic domácí slova“, který se postupně začal těšit širšímu zájmu čtenářů i z dalších spřízněných rodin. Postupně jsem ho rozeslal i nositelům příjmení „Oliberius“, ale to již pod stávajícím názvem OLI-SLOVA. Musím se vám však přiznat, že na samém začátku to byla jen recese, neboť první čísla se týkala jen naší rodiny a skutečně nejbližšího příbuzenstva. Tenkrát jsem se nezabýval otázkou: Jak dlouho bude tento „plátek“ vycházet? Spíše jsem mu předpovídal jepičí život. Došlo však k opaku; začal jsem – především z podnětu svého strýce Miroslava Oliveriusa v daleké Austrálii – zpracovávat rodokmen Oliveriusů, který zcela přesáhl původní záměr – zmapovat kladenské Oliveriusy a na ně navazující nejbližší rodové větve. Když jsem do některých vašich (tehdy mi známých) rodin v listopadu roku 1994 rozeslal zpracovaný rodokmen v podobě Samizdatu, najednou mi z těchto rodin začaly k vánocům a k Novému roku přicházet vánoční a novoroční blahopřání s poděkováním v podobě pohlednic. (Kdeže tenkrát ještě byly mobilní telefony a esemesky?) Naše zvláštní příjmení v Českých zemích nepotřebuje další rozlišení, což zapříčinilo, že skoro na každé pohlednici text končil slovy: „přeji Oliveriusovi“. Seděl jsem nad tou kopou bohaté korespondence a podle razítek z podacích pošt jsem luštil, o které Oliveriusy vlastně jde – z Karlových Varů to šlo uhádnout, tam žili jen jedni manželé, ale v takové Plzni nebo i v Praze, tam už to šlo určit špatně. Byl jsem si vědom, že určitě někomu novoroční blahopřání nechtěně nepošlu... Nakonec jsem „povýšil“ ten rodinný plátek na rodový zpravodaj a „pro sich“ ho obratem rozeslal na všechny adresy, na které jsem někdy v listopadu t.r. rozeslal Samizdat.

A potom už to jeho psaní a vydávání šlo samo. Dokonce se mi z jednoho místa moji budoucí čtenáři ozvali, že to je dobrý nápad, že je to něco tak originálního,

co asi žádné jiné rodové seskupení jmenovců určité nemá. Veskerý tento náš písemný kontakt, kdy se tak mnohem lépe nechaly shánět informace, vyústil zjara roku 2005. Tehdy jsem (za vydatné pomoci mnohých z vás) začal dost intenzívně psát a sestavovat naši rodovou knihu, která (a zase za velké podpory mnohých z vás) skutečně před pěti lety – tuším 8. prosince – v roce 2005 pod názvem „GENUS UNUM SUMUS - Jsme jeden rod“ vyšla. I po těch pěti letech děkuji nakladateli a grafikovi v jedné osobě – PhDr. Josefu Ženkovi z Prahy, který mě jednak na myšlenku vydat rodovou knihu přivedl, ale pak, když jsem musel z rodinného rozpočtu převést „knižní“ peníze na koupi auta, protože to své jsem v Mělnice „odepsal“, tak Dr. Ženka vzal ty prvotní platby tiskárně na sebe. Přes půl roku jsem mu ten dluh splácel, ale tím, že jste si ode mne knihu koupili, tak jste mne neskutečně pomohli. Když dnes naši knihu beru do rukou, tak se mi vždy vybaví dva důležité okamžiky: Slova Dr. Ženky: „Když tu knihu nevydáte dnes, tak zítra už určitě nevyjde!“ (A měl pravdu, dnes vydání knihy v takovémto rozsahu by určitě bylo o dvacet-třicet tisíc dražší.) A potom se mi vybaví datum 22. prosince 2005, kdy jsem vám – Oliveriusům a Oliberiusům z Plzně a okolí – knihu prodával na plzeňském parkovišti u Štruncových – tuším – sadů. Když jsem se potom večer vracel domů, ještě s nočními zastávkami u Oliveriusů v Kozojedech a u Šálů ve Lhotce, tak jsem věděl, že dluh splatím. (I po pěti letech vám, kteří jste mě koupí knihy podpořili, děkuji a to stejně jako těm, kteří mi na knihu přispěli sponzorskými dary.)

Miroslav Oliverius

BLAHOPŘEJEME

Dne 5. června 2010 „vyměnili růžovou svobodu za zlatá pouta manželství

Olga Pípalová
z Kladna

a
Vojtěch Oliverius
z Malých Kyšic.

Své „ano“ si řekli před oddávající MěÚ Stochov v areálu hotelu Astra Srby.
Ve společné cestě životem přejeme hodně štěstí!

* * *

Dne 18. srpna 2010 v rodinném kruhu oslavila své životní jubileum 70 let paní
Jana Oliberiusová, roz. Kuncová.

Přejeme jí, aby ještě hodně dlouho zpívala ve sboru, aby stále a ráda chodila s turisty a aby se jí líbilo v Rokycanech, v jejím rodném městě, kam se nedávno přestěhovala z Chrástu. Tak dodatečně, paní Jano, hodně radostí z vnučat a jen a jen samé zdraví a hodně životního elánu!

* * *

Dne 31. srpna 2010 se v rodině Jana Oliveriuse z Kladna k dvouleté sestřičce Aničce v kladenské nemocnici narodil bratříček

Filip Oliverius.

Rodičům dodatečně gratulujeme a nejmladšímu Oliveriusovi přejeme hodně zdraví a šťastnou budoucnost!
(m.o.)

ZPRÁVY Z ÚSTECKÉ RODOVÉ VĚTVE

Dodatečně dáváme na vědomí několik osobních změn od našich jmenovců z Ústí nad Labem:

Jaroslav Oliverius (nar. 12.9. 1981) se dne 22.9. 2007 oženil ve Mstišově – Dubí u Teplíc s **Petrou, roz. Hulešovou**, narozenou v Teplících. Dne 8.8. 2008 se jim narodil syn **Jakub Oliverius**.

***

Mgr. Vojtěch Oliverius (nar. 26.4. 1977) se dne 28. 6. 2008 oženil v Terezíně s **Ivanou, roz. Bobkovou**, rodačkou z Ústí nad Labem. (oli)

VÝPIS ZE ZBIROŽSKÉ MATRIČNÍ KNIHY

Neúnavný badatel, archivář Mgr. Václav Krůta při studiu zbirožské oddací matriky zjistil uzavření následujícího sňatku:

Dne 3. února 1874 ve Zbirohu uzavřeli manželství:

ženich Jan OLIBERIUS, tesař ve Volešné u Radnic, Čilý u Liblína, syn Jana Oliberiuse, domkáře ve Volešné č. 40 a Anny, rozené Habrové z Volešné, stáří ženicha: 33 let a

nevěsta Anna, dcera Martina Mudry, hajného z Janousek, nyní ve Zbirohu č. 17 a Marie, roz. Bernáškové z Cekova, stáří nevěsty: 27 let.

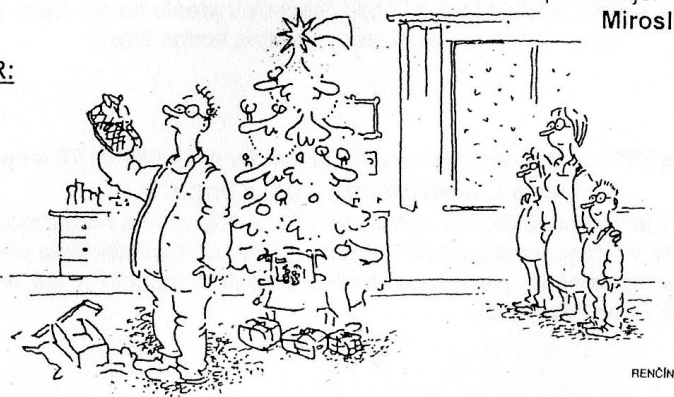
Děkujeme Mgr. Krůtovi za výše uvedený výpis a věříme, že tak s námi bude spolupracovat i nadále. (m.o.)

***

NABÍDKA: Ještě cca 20 výtisků naší – výše vzpomínané – rodové knihy „Genus unum sumus“ mám k dispozici. Případní zájemci o její koupi se se mnou mohou domluvit telefonicky, a to ve večerních hodinách na pevné lince: 312 699595. Cena 200,- Kč za kus včetně poštovného. Výtěžek z každé prodané knihy převádím na platbu nákladů spojených s vydáváním tohoto rodového zpravodaje.

Miroslav Oliverius

**NA ZÁVĚR:
VÁNOČNÍ
SVÁTKY
PODLE
REŇČINA**

BAČKORY! A NA PŮJČKU! TO JSEM SI VŽDYCKY PŘÁL DOSTAT! DĚKUJI, JEŽÍŠKU.

OLI-SLOVA, rodový zpravodaj. Napsal a vydal Mgr. Miroslav Oliverius pro nositele příjmení **OLIVERIUS / OLIBERIUS**, případně pro další zájemce. Malé Kyšice dne 21. 12. 2010. Adresa: Malé Kyšice 102, 273 51 UNHOŠŤ, Czech republic. Neprodejně!